

ja lisselimpudest, mida tema sestfilased warastanud ja mida tema nendega jäganud. „Waadale, herro,” jutustas tema siis natuke kergitatud südamega edasi, „see on viist küll üks weile ast, ja siiski on see minu elu peal rüsurud nagu kiwi; mina olen seda fa seal tunnud, kus mina selle peale ei võtnud. Selle palise sees, mida mina võtsin, oli haalisi ja ööfisi, ja mina olin suures waewas, mis mina nendega tegema pidin. Oma emale ei võinud mina neid anda, tema oleks ju tüsindud, kust mina neid saanud, ja hoida ei tahnuud mina neid vast foguni mitte; nenda olen mina neid väljatäis wette wiskanud ja seal on neid üha poisite ujudes jälle leidnud, ja sellest oleks pea lohtufaimine tulnud, kest et meie juures ford üks laupseja wälja warastatud oli. See läks aga mööda.”

„Kui minu wanarema surmawoodi peal oli, siis on tema minule ütelnud: „Jakob, Jumal õnnistagu Sinule Sinu pärandust, selle külges on palju higi ja waewa, aga ei mitte üht ülelohtust kreuerit”; seal oli minus, nagu ei malsaks see õnnistus minule, kest et ülelohtust wara võtnud olin, ta foguni mitte häda päärist, waid ainust tühjale ühkusels. Ja kui mina oma naest fosifin, siis on tema isa õnnis ütelnud: „Minul ei ole ühtigi selle waesta, kui Sina Jakob'i mõtad, see on üks auus pois,” seal ei ole mina oma filmi

Biete üles tööta julgenud ja olen illa mõtlemata pidanud: „Ja, kui Teie seda teafsite!” Ja sieli ei ole mina sellest kellegiga rääkida võinud; mida wanemaks mina sain, seda rohkem olen mina ennast häbenenud, ja linno ei sainud mina foguni enam; oleksin sellest poolest mööda minema pidanud. Si ole siis palju aastaid enam selle peale mõtelnud, ehh olen arwanud, see ei olla foguni mitte nii väga paha ast; aga igalord, kui minule õnnetus juhtunud, on minule fölik need warastatud lisselimbud, sintid, haagid ja ööfid jälle meeles tulnud. Melcher ja Frieder on nüüd juba ammu surnud, ja mina olen sel talvel raskest halge olnud. Seal on minule siis fölik meeles tulnud minu möödasläinud elust ja ta see ülelohus; unes oli minul sagedast, nagu näeksin mina Melcher'it ja Frieder'it; nemad näitasivad kurvad wälja ja minul oli, nagu ei leials nemad diget rõhu, sunni see mitte tasutud ei ole. Seal olen mina eneselc töutanud, et see tehtud piab saama, kui meie Jézand-Jumal minule jälle elu ja ternist singib. Niahaast mina ei hoolinud, kui meie la rikkad ei ole; aga minus oli, nagu piaskin mina oma sünd la inimeste ees tunnistama, kui Jumala ees armu leida tahafsin; ja see on väga raske, herro, kui fölige elu-aea diglosels ja auusals meheks peetud ollasse. Nüüd aga ütlege mis on minul wõlga?”